

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy Jana Dvořáka a soudců Jaroslava Vávry a Ondřeje Bartoše ve věci

žalobkyně: **OPAZ s.r.o.**, IČ 465 05 466
sídlem Lonkova 535, 530 09 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2022,
č.j. KrÚ – 41617/2022/37/OMSŘI/Fr

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Předmětem této věci je posouzení uplatňování regulace stanovené v územním plánu sídla týkající se výškového omezení budoucí zástavby. Podkladovým předmětem přezkumu je především negativní závazné stanovisko orgánu územního plánování, jež bylo vydáno v souvislosti s žádostí o vydání územního rozhodnutí pro umístění stavby. Řešena je též otázka postupu při vydávání závazného stanoviska pro odvolací řízení.

I. Podstata a vývoj věci

2. Žalobkyně pojala záměr na území města Pardubic, nedaleko řeky Labe při okraji zástavby sídliště Polabiny, vystavět věžový dům o výšce 100 metrů s 33 nadzemními podlažími s 93 byty, administrativou a komerčními prostory (dále jen „*věžový dům*“). Deklarovaným cílem bylo nestavět dům tzv. naležato, nýbrž tzv. nastojato a stavbou ušetřený nezastavěný pozemek využít jako veřejné prostranství s parkovou úpravou.
3. Dle předběžného vyjádření dotčeného orgánu z hlediska uplatňování záměrů územního plánování (úřad územního plánování) byl posuzovaný záměr výstavby věžového domu shledán nesouladným s územním plánem. S tím žalobkyně nesouhlasila. Žalobkyně i tak požádala úřad územního plánování o vydání závazného stanoviska pro uvedený záměr výstavby věžového domu. Dne 1. 3. 2021 úřad územního plánování vydal pod sp. zn. OHA/126752/2020/Rh závazné stanovisko, kterým záměr označil za nepřipustný (dále jen „*závazné stanovisko ze dne 1. 3. 2021*“). Důvodem byl především rozpor s regulativem územního plánu, který v dané ploše požaduje, aby umístění a architektura objektu respektovala stávající poměry v území. Navržený objekt svou architekturou, výškou a objemem poměry v území nerespektuje, neboť v území jsou umístěny domy s 10 až 12 podlažími, jedinou výjimkou je 18 patrový bytový dům tvořící dominantu ustálenému obytnému souboru Polabiny. Došlo by tak k narušení struktury území.
4. Žalobkyně i přesto podala žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby věžového domu. Magistrát města Pardubic (dále jen „*stavební úřad*“) tuto žádost rozhodnutím ze dne 19. 7. 2021, sp. zn. SÚ 62105/2021/DUB, zamítl, a to na základě posouzení dle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) v aktuálním účinném znění. Postupoval dle § 51 odst. 3 a 149 odst. 3 (správně odst. 6 – pozn. soudu) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Dokazování nebylo prováděno, stavební úřad při rozhodnutí vyšel ze závazného stanoviska ze dne 1. 3. 2021, které záměr výstavby věžového domu vyhodnotilo jako nepřipustný. Za rozporné s územním plánem byly vzaty zejména výškové parametry stavby, jež neodpovídají požadavkům, které vyplývají z již existující zástavby v lokalitě.
5. Následné odvolání žalobkyně bylo žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 6. 2022 zamítnuto. Žalovaný v rozhodnutí změnil zčásti citaci právní úpravy, podle které měl stavební úřad postupovat a rozhodnout, ve zbývajících částech rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Žalovaný přitom vyšel z potvrzení závazného stanoviska ze dne 1. 3. 2021 vydaného dle § 149 odst. 7 správního řádu nadřízeným orgánem dne 30. 8. 2021 (dále jen „*revizní závazné stanovisko*“). Opřel se rovněž o jeho doplněné sdělení k potvrzení stanoviska ze dne 16. 5. 2022 vyžádaného z důvodu doplněného odvolání. Žalovaný vyšel ze závěrů závazného stanoviska v tom, že záměr výstavby věžového domu není v souladu s územním plánem města pro danou lokalitu. Žalovaný rovněž na deseti stranách rozhodnutí nejprve shrnul vývoj věci, včetně toho, že připomenul vázanost vydaným závazným stanoviskem (citoval z něho) a poté vypořádal odvolací námitky.

6. Pro úplnost popisu věci krajský soud uvádí, že předmětem soudního přezkumu bylo již předchozí zamítavé odvolací rozhodnutí žalovaného. Krajský soud rozsudkem ze dne 8. 3. 2022, č.j. 52 A 76/2021-27, zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného pro procesní pochybení spočívající v tom, že o odvolání žalobkyně v blanketní podobě meritorně rozhodl, aniž by tato byla vyzvána k odstranění vad odvolání. Tato vada byla později, a to před vydáním nyní přezkoumávaného rozhodnutí, odstraněna.

II. Obsah žaloby a žalobní body

7. Žalobkyně v žalobě uvedla, že závazné stanovisko ze dne 1. 3. 2021, jež deklarovalo nesoulad záměru s územním plánem, je nezákonné. Proto požaduje jeho zrušení a též zrušení napadeného rozhodnutí. Za nezákonné též považuje revizní závazné stanovisko.
8. Žalobní námitky a jejich bližší odůvodnění lze shrnout do dvou okruhů.
9. První část žalobní argumentace je vedena k tvrzené nezákonnosti závazného stanoviska ze dne 1. 3. 2021. Žalobkyně svoji argumentaci pojímá ze široka a z různých úhlů, avšak její podstatou je nesouhlas se závěrem, že stavba věžového domu o výšce 100 metrů nerespektuje regulativ územního plánu pro danou lokalitu. Žalobkyně setrvává na názoru, že v dané funkční ploše označené územním plánem jako X/43 lze umisťovat stavby bez výškového omezení. Nesouhlasí s argumentací a výkladem, jež vychází z regulativu územního plánu, který stanovuje, že umístění a architektura objektu bude respektovat stávající poměry v území. Napadá posuzování záměru na základě kritéria výšky a objemu. Poukazuje na pojem „architektura objektu“, který není v územním plánu vyložen.
10. Druhá část žalobní argumentace míří na postup a způsob přezkumu závazného stanoviska ze dne 1. 3. 2021. Žalobkyně tvrdí, že toto stanovisko bylo přezkoumáno nadřízeným orgánem (viz bod 5. shora), aniž by tento znal obsah námitek žalobkyně z odvolacího řízení. K tomu došlo proto, že revizní závazné stanovisko ze dne 30. 8. 2021 bylo vyžádáno před tím, než byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad odvolání. Stalo se tak z důvodu dřívějšího zásahu soudu (popsáno viz bod 6. shora). Nadřízený orgán se s důvody odvolání vypořádal až dodatečně, vyjádřením ze dne 16. 5. 2022, což je v rozporu se zákonem. Nadřízený orgán své revizní stanovisko řádně neodůvodnil. K této námitce žalobkyně mimo jiné opět vede polemiku s odkazem na neurčitý pojem architektura objektu a sporuje regulativ odkazující na nutnost respektovat stávající poměry v území. Samotný závěr o příliš vysoké stavbě nemůže sám o sobě vést k závěru, že stavba věžového domu je v rozporu s územním plánem. Je třeba činit podrobnější posouzení záměru ve vztahu ke klíčovému pojmu regulativu, což je pojem „architektura objektu.“

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Uvedl, že obě závazná stanoviska mají náležitosti dle správního řádu, jejich obsah je přezkoumatelný a obsahují přesvědčivé závěry. Připomněl omezující výšku stavby ochranným pásmem letiště. Záměr žalobkyně byl ve stanoviscích odůvodněně shledán nepřipustným.

12. K námitce, že revizní stanovisko bylo vydáno před tím, než byly známy odvolací důvody, uvedl, že záměr stavby věžového domu nebyl v průběhu posuzování měněn. Nebyly naplněny důvody pro vydání navazujícího stanoviska dle § 4 odst. 4 správního řádu. Již při blanketním odvolání bylo zřejmé, že je napaden celý obsah závazného stanoviska z 1. 3. 2021.
13. Doplnil, že v připravovaném územním plánu se v nových lokalitách města (nejde o lokalitu dotčenou záměrem žalobkyně – pozn. soudu) počítá s odlišnou úpravou umožňující zástavbu dominantní vůči svému okolí. Závěrem shrnul, že stanovisko odboru územního plánování k záměru žalobkyně je od samotného počátku neměnné.

IV. Posouzení věci soudem

14. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
15. Žaloba není důvodná.
16. Úvodem soud konstatuje, že podstatná a stěžejní žalobní námitka spočívající v nesouhlasu se závazným stanoviskem ze dne 1. 3. 2021 je v podstatně opakováním odvolací argumentace žalobce. Žalobce poté v logice své argumentace na to navazuje nesouhlasem s revizním závazným stanoviskem. Rovněž tak námitka směřovaná k postupu při vydávání revizního závazného stanoviska, resp. k jeho potvrzení, byla v odvolacím rozhodnutí zmíněna a pojednána.
17. Soud proto zdůrazňuje, že není smyslem soudního přezkumu znovu podrobně opakovat již jednou vyřčené, soud se proto může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86 a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47]. Povinnost posoudit (všechny) žalobní námítky neznamena, že soud je povinen reagovat samostatně na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).
18. Krajský soud k tomu dodává, že rozhodnutí stavebního úřadu, tj. orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného činí pro účely soudního přezkumu jeden celek. Soudní přezkum, s případnými odkazy na relevantní a správné závěry správních orgánů, bude vzhledem k obsahu žaloby veden především k závaznému stanovisku ze dne 1. 3. 2021 a reviznímu závaznému stanovisku vyžádanému pro účely odvolacího řízení. Jak stavební úřad, tak žalovaný správně odkázali na § 149 odst. 6 správního řádu, podle kterého platí, „[j]estliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.“ V souladu s tímto ustanovením stavební úřad postupoval.
19. Dle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS (citovaný jako „rozsudek ve věci Závazná stanoviska II“) platí, že „[z]ávazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s.ř.s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší

nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s.ř.s.“ Právě k této situaci v nyní souzené věci došlo, neboť rozhodnutí stavebního úřadu se opírá o závazné stanovisko orgánu územního plánování. Rozhodnutí žalovaného vychází z revizního závazného stanoviska.

20. Krajský soud připomíná, že obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, musí alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 soudního řádu správního (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009–150). Závazné stanovisko je tak přezkoumáváno jakožto subsumovaný správní akt dle § 75 odst. 2 věty druhé s.ř.s.
21. Soud přezkoumává zákonnost subsumovaného správního aktu a nepřezkoumává jeho věcnou správnost, což by ostatně bylo například v případech přezkumu závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy z odborného hlediska neproveditelné bez dalšího znaleckého zkoumání závazného stanoviska.
22. Je to nadřízený dotčený orgán státní správy, který je primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Poté odvolacímu správnímu orgánu v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska. Je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 7 správního řádu obsahovalo vyličení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i předestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné (obdobně rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, bod 40).
23. Krajský soud je toho názoru, že předmětné revizní závazné stanovisko potřebné náležitosti s přihlédnutím ke specifiku posuzované věci obsahuje, neboť v něm je srozumitelně a bez pochyb popsáno, proč nadřízený dotčený orgán nepovažuje záměr výstavby věžového domu za souladný s územním plánem města. Nadřízený orgán se ztotožnil se závěry závazného stanoviska ze dne 1. 3. 2021, zdůraznil žalobkyní nerozporovanou podmínku platného územního plánu pro danou lokalitu X/43, podle které umístění a architektura objektu mají respektovat stávající poměry v území. Umísťovaný záměr výškově výrazně převyšuje okolní zástavbu 10 až 12 patrových domů, včetně jedné dominantní 18 patrové budovy. Směrem k řece Labe se přitom zástavba snižuje a nejbližším okolí záměru jsou čtyřpodlažní domy. Záměr proto nerespektuje stávající poměry v území a není tak v souladu s územním plánem města. Nadřízený orgán rovněž v závěru stanoviska uvedl, proč záměr považuje rozporný s cíli a úkoly územního plánování. Jeho realizací by došlo k narušení stávající struktury zástavby a ke zhoršení kvality prostředí v území.

24. Žalobkyni se sluší dát za pravdu v tom, že revizní závazné stanovisko bylo vydáno před tím, než nadřízený orgán byl seznámen s konkrétními odvolacími námitkami žalobkyně. Tato skutečnost by se zdála být na první pohled v rozporu s požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu, jak zmíněno v odstavci 22 shora. Nadřízený orgán tuto skutečnost ostatně v revizním závazném stanovisku uvádí. Následně však v samotném textu stanoviska na absenci konkrétních námitek reaguje a srozumitelně popisuje, že vzniklou situaci nemohl pojmout jinak, než tak, že neúplné odvolání žalobkyně vyložil jako nesouhlas se závazným stanoviskem, které záměr věžového domu označilo za nepřípustný z důvodu nesouladu s územním plánem města především z důvodu výšky navrženého záměru. Taktéž rozvíjí argumentaci nesouladu s cíli a úkoly územního plánování (viz bod 23 shora).
25. Po vydání revizního stanoviska a následném doplnění odvolání ze strany žalobkyně nadřízený orgán ve sdělení ze dne 16. 5. 2022 shrnul odvolací námitky a setrval na tom, že jeho stanovisko ze dne 30. 8. 2021 je i nadále platné a obстоjí. Zopakoval fakticky své předchozí závěry a na stranách 2 a 3 sdělení odkázal na obsah revizního závazného stanoviska. Z uvedeného je patrné, že vydání stanoviska i před znalostí odvolací argumentace nemohlo být chybou, která by se projevila na výsledku řízení. K uvedenému je třeba o to více doplnit, že daná situace vznikla díky postupu žalobkyně, která si byla vědoma svého blanketního odvolání a sama jaksi vyčkávala na další postup správních orgánů či jejich „zaváhání“. Přitom ze samotného odvolání a všech předchozích (i následných) tvrzení žalobkyně bylo patrné, v čem její nesouhlas tkví. Vždy a pouze se ve výsledku jednalo o nesouhlas s tím, že její záměr výstavby věžového domu o výšce 100 metrů byl označen jako nesouladný s územním plánem v dané lokalitě z důvodu nadměrné výšky stavby nerespektující okolní zástavbu.
26. Ostatně krajský soud ve svém předchozím rozhodnutí popsaném v bodě 6 shora postup žalobkyně označil za méně žádoucí a patrně v dané době záměrný. Rovněž uvedl, že i přes absenci odvolacích důvodů se jeví být nad nutnou minimální míru zřejmé, v čem spočívá věcná podstata námitek žalobkyně; stále se jednalo o nesoulad plynoucí z výškové dimenze stavby. Krajský soud též vyjádřil jistou míru pochopení pro postup žalované. Pokud soud přistoupil ke zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného, stalo se tak ryze z důvodů formálních, přičemž o věcném posouzení, kterému se však soud nemohl přistoupit, by nepanovaly zásadní pochybnosti. Dále je třeba uvést, že postup při vydání revizního závazného stanoviska a jeho následného potvrzení sdělením ze dne 16. 5. 2022, tak specifický v nyní projednávané věci, odpovídá i § 4 odst. 4 stavebního zákona. Nedošlo totiž k novým zjištěním, ani nebyly doloženy nové skutečnosti, proto nebylo na místě vydávat stanovisko jiné.
27. Soud tak shrnuje, že obě vydaná shora označená závazná stanoviska má za zákonná, přičemž není přímo oprávněn přezkoumávat jejich správnost. Pro účely přezkumu i zde obě stanoviska tvoří jeden celek, což ostatně nadřízený správní orgán naznačil, neboť uvedl, že se závěry závazného stanoviska ze dne 1. 3. 2021 ztotožňuje. Jako nezákonné by soud stanovisko shledal v případě, že by např. obsahovalo zřejmý vnitřní rozpor, postrádalo-li by základní úvahy potřebné pro jeho vydání, či by výklad v něm obsažený, resp. interpretace příslušných ustanovení územního plánu, byly v očividném rozporu s jeho obsahem nebo by neodpovídaly kontextu územního plánu jako celku.

O nic takového se však v nyní souzeném případě nejedná. Žalobkyně svoji polemiku zaměřila směrem jiným.

28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal věc jako takovou, zmínil procesní postup, následně čerpal z revizního závazného stanoviska a na stranách 8 a 9 pak vypořádal námítky žalobkyně. Věnoval se konkrétně též polemice žalobkyně vedené k výkladu pojmu architektura (objektu) ve vztahu k posouzení předmětného záměru. Zmínil rovněž otázku nesplnění odstupových vzdáleností a další nedostatky, které označil již stavební úřad.
29. Přitom právě snaha žalobkyně o polemiku vedenou k výkladu pojmu „architektura objektu“ (pro soud až velmi obtížně pochopitelná) je fakticky jedním ze dvou nosných věcných argumentů žalobkyně proti rozhodnutí a obsahu závazného stanoviska. Současně platí, že nadřízený orgán a poté žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobkyni výklad dotčeného slovního spojení, resp. pojmu, uspokojivě poskytli. Architekturu v užším pojetí logicky popsali jako obor lidské činnosti, který se zabývá řešením staveb a jejich okolí. Jejím výsledkem je stavba nesoucí umělecké pojetí či názor. Není od věci tak architekturu objektu vyložit jako podobu stavby a její projev na okolí, přičemž výška stavby vždy bude jedním z velmi podstatných parametrů při hodnocení stavby a jejich dopadů na okolí. Přesně v těchto konsekvencích pak dotčené orgány při vydávání stanovisek, a poté i žalovaný, postupovali. Soudní přezkum patrně velmi obtížně může změnit na situaci, kdy žalobkyně takový rozumný výklad věci přijmout nehodlá či nemůže.¹ Soud taktéž dodává, že žalovaný na str. 9 rozhodnutí vysvětlil, že podstatou jeho argumentace je výška objektu a upřesnil, že z hlediska objemu stavby by záměr byl ke svému okolí srovnatelný, avšak bezpochyby při značně menší výšce stávající zástavby, což považoval za podstatné.
30. Druhou částí polemiky žalobkyně s obsahem závazných stanovisek a poté rozhodnutí žalovaného bylo, že územní plán pro danou lokalitu označenou jako X/43 nestanoví konkrétní výškové omezení pro budoucí umísťované stavby. Nadřízený orgán a též dotčený prvostupňový orgán jasně vyložily, že podstatným regulativem v ploše X/43 je respekt ke stávajícím poměrům v území. K tomu soud uvádí, že takto stanovenou podmínku nelze vyložit odlišně od názoru dotčených orgánů, k čemuž není, téměř, co dodat. Soud má přinejmenším za obecně známé, že výška objektu je podstatným a základním parametrem při posuzování možného ovlivnění okolí staveb.
31. Pro úplnost soud dodává, že se ztotožňuje i se způsobem, jak stavební úřad i žalovaný odkazem na obsah závazných stanovisek vyhodnotili stavbu jako nesouladnou s cíli a úkoly územního plánování ve smyslu § 18 a § 19 stavebního zákona. Soud nemá nic proti závěrům, že vysoká stavby věžového domu směřovaná k blízkosti toku Labe bez současné i plánované vysoké zástavby může negativně narušit kvalitu prostředí v území.
32. Soud tak uzavírá, že námítky žalované vyhodnotil jako nedůvodné.

V. Závěr a náklady řízení

¹ Nabízí se až citovat klasika. „*Ale nevidomému marno nastrkovat brejle!*“ (K. V. Rais: Zapadlí vlastenci, Československý spisovatel, Praha, 1977, 1. vydání, str. 368).

33. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Žalobkyně na svých právech zkrácena postupem žalovaného nikterak nebyla.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 1. březen 2023

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu